

«Τώρα θα σας δείξω εγώ!» (Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς († 1979))

/ [Πεμπτουσία](#)

«Τώρα θα σας δείξω εγώ!»

Ο όσιος Σεραφείμ έσωσε επίσης μερικούς ανθρώπους από ληστές, εμφανιζόμενος κατά τρόπο θαυμαστό και απειλώντας τους κακοποιούς. Μία φορά π.χ. μία προσκυνήτρια προχωρούσε στο δάσος του Μούρομ. Έξαφνα σ' ένα απόμερο σημείο άκουσε κραυγές για βοήθεια. Έβγαλε αμέσως μία εικονίτσα του οσίου Σεραφείμ που έφερε μαζί της και μ' αυτήν σταύρωσε και τον εαυτόν της και το μέρος εκείνο, απ' όπου έφθαναν οι κραυγές. Σε λίγο βρέθηκαν εκεί κοντά δύο καταπληγωμένοι άνδρες οι οποίοι είπαν ότι κάποιος ληστές ήθελε να τους σκοτώσουν, αλλά ξαφνικά το έβαλαν στα πόδια. Οι ίδιοι αυτοί ληστές συνελήφθησαν αργότερα και μετανοημένοι διηγήθηκαν ότι όταν ετοιμάζονταν να δώσουν στα θύματά τους το τελειωτικό κτύπημα πρόβαλε ξαφνικά από το δάσος ένας ασπρομάλλης και κυρτωμένος μοναχός με τριμμένο, καλυμαύχι και λευκό ζωστικό και απειλώντας τους με το δάκτυλό του φώναξε: «Τώρα θα σας δείξω εγώ!» Πίσω του έτρεχε πλήθος λαού με ραβδιά. Όταν έδειξαν στους κακοποιούς την εικονίτσα του οσίου Σεραφείμ, την οποία πήραν από εκείνη την προσκυνήτρια, αυτοί αναγνώρισαν αμέσως τον μοναχό εκείνο.

Η Όλγα 1., νεαρή αγρότισσα από την επαρχία του Ριάζαν, είχε κρίσης κάποιας φοβερής αρρώστειας οι οποίες συνοδεύονταν από ρέψιμο, χασμουρητό, συσκότισι της οράσεως και μανία. Σπάραζε, κραύγαζε και φανέρωνε υπερφυσική δύναμι· τα φορέματά της τα έσχιζε σε χίλια κομμάτια. Τα βάσανά της αυτά κράτησαν οκτώ ολόκληρα χρόνια. Το 1858 ξεκίνησε μαζί με τρεις πλανόδιες προσκυνήτριες για το Σάρωφ και το Ντιβιέγιεβο. Στην διαδρομή είχε σποραδικές κρίσεις, αλλά μπορούσε να βαδίζει. Όσο όμως πλησίαζε στο Σάρωφ, τόσο δυνάμωναν οι κρίσεις. Μόλις δε αντίκρουσε το Σάρωφ, εξάπλωσε στον δρόμο και δεν ήθελε να προχωρήσει. Με πολύ μεγάλη προσπάθεια την έφεραν στην μονή, όπου έψαλλαν παράκλησι στην Παναγία και μνημόσυνο υπέρ του π. Σεραφείμ. Κατόπιν την πήγαν οι συνταξιδιώτισσές της στο «φρέαρ του Σεραφείμ». Εκεί την βρήκε φοβερώτατη κρίσι· γδερνόταν και κραύγαζε: «Γιατί με πνίγεις; Εγώ είμαι δυνατός! Γιατί με δένεις; Θα βγω, θα βγω!» Μερικές φορές κτυπήθηκε στην γή, σχεδόν θανάσιμα. Επί δώρο δεν έβλεπε ούτε

άκουγε. Τέλος το πονηρό πνεύμα έκραξε: «Τρεις βγήκαν, ένας έμεινε». Αφού πέρασε ένα 24ωρο η γυναίκα μετέλαβε των Αχράντων Μυστηρίων και ξεκίνησε για το Ντιβιέγιοβο. Μισό χιλιόμετρο προ της μονής έπεσε κατά γης. Μερικές φορές το ακάθαρτο πνεύμα την περιέστρεφε σαν τροχό. Με μεγάλο κόπο την έφεραν κατά το δειλινό στον ξενώνα. Όλη την νύκτα ήταν ανήσυχη και θα έφευγε αν δεν την κρατούσαν. Το πρωί, χωρίς να της το πουν, την οδήγησαν στην εκκλησία της Μεταμορφώσεως του Κυρίου, όπου η μικρή έρημος του οσίου Σεραφείμ είχε μετατραπή σε άγιο βήμα και φυλάγονταν εκεί όλα του τα ενδύματα. Όταν την έφεραν στην εκκλησία, με υπερφυσική δύναμη πρόβαλε αντίστασι στην δύναμη αρκετών ανδρών που την κρατούσαν. Το πονηρό πνεύμα ούρλιαζε: «Θα βγω! Θα σιωπήσω!» Με τεντωμένα τα χέρια και τα πόδια και με φουσκωμένο το λαιμό και το στομάχι της την έσυραν μέχρι τον βράχο του οσίου Σεραφείμ. Αφού την έβαλαν επάνω, την σκέπασαν με τον μανδύα του οσίου και το επιτραχήλι του. Η ασθενής κραύγαζε ασταμάτητα. Όταν όμως της φόρεσαν τα γάντια του οσίου έμεινε σαν νεκρή. Ο λαιμός, το στομάχι και τα άλλα μέλη του σώματος άρχισαν σιγά-σιγά να επανέρχονται στην φυσιολογική τους κατάσταση. Έμεινε αναίσθητη μιάμιση ώρα· μετά συνήλθε εντελώς και άρχισε να προσεύχεται με δάκρυα δοξάζοντας και ευχαριστώντας τον Κύριο και τον δούλο Του για την θεραπεία της. Επειδή όμως ήταν πάρα πολύ εξαντλημένη, δεν μπορούσε να πη πολλά· οι συνταξιδιώτισσες της μιλούσαν γι' αυτήν και αυτή τα επιβεβαίωνε. Υποστήριζε ότι ποτέ δεν είχε αισθανθή τόσο ανάλαφρα και άνετα, όσο τώρα. Η ηγουμένη της μονής της έδωσε ως ευλογία για το ταξίδι την προσωπογραφία του οσίου Σεραφείμ και ένα μικρό τεμάχιο από τον βράχο του. Την επομένη παρακολούθησε την λειτουργία, την παράκλησι και το μνημόσυνο και κατόπιν αναχώρησε θεραπευμένη.

Πηγή: Αρχιμ. (σημ. διαχειριστού: νυν ήδη Αγίου) Ιουστίνου Πόποβιτς «Οσίου Σεραφείμ του Σάρωφ, βίος», μετάφρασις από τα Σερβικά, Βασιλική Νικολακάκη, εκδόσεις «Το περιβόλι της Παναγίας», Θεσσαλονίκη, 1983.